70 - सप्ततितम दशकम्
सुदर्शन शाप मोक्षम्, शङ्ख चूड वधम्, अरिष्ट वधम्

इति त्वयि रसाकुलं रमित वल्लभे वल्लवा:
कदापि पुर मम्बिका कमितु रम्बिका कानने ।
समेत्य भवता समं निशि निषेव्य दिव्योत्सवं
सुखं सुषुपु रग्रसीत् व्रजप मुग्र नागस् तदा ॥ ॥70-1॥

समुन्मुख मथोल् मुकै: अभि हतेऽपि तस्मिन् बलात्
अमुञ्चति भवत्पदे न्यपति पाहि पाहीति तै: ।
तदा खलु पदा भवान् समुपगम्य पस्पर्श तं
बभौ स च निजां तनुं समुपसाद्य वैद्या धरीम् ॥ ॥70-2॥

सुदर्शन धर प्रभो ननु सुदर्श नाख्योऽस्म्यहं
मुनीन् क्वचि दपाहसं त इह मां व्यधुर् वाहसम् ।
भवत्पद समर्पणात् अमलतां गतोऽस्मी त्यसौ
स्तुवन् निजपदं ययौ व्रजपदं च गोपा मुदा ॥ ॥70-3॥

कदापि खलु सीरिणा विहरति त्वयि स्त्री जनै:
जहार धन दानुग: स किल शङ्ख चूडोऽबला: ।
अति द्रुत मनुद्रुत: तमथ मुक्त नारी जनं
रुरोजिथ शिरोमणिं हलभृते च तस्या ददा: ॥ ॥70-4॥

दिनेषु च सुहृज् जनैस्सह वनेषु लीलापरं
मनोभव मनोहरं रसित वेणुनादामृतम् ।
भवन्त ममरी दृशाम् अमृत पारणा दायिनं
विचिन्त्य किमु नालपन् विरह तापिता गोपिका: ॥ ॥70-5॥

भोज राज भृतकस् त्वथ कश्चित् कष्ट दुष्ट पथ दृष्टि ररिष्टः ।
निष्ठु राकृति रपष्ठु निनादः तिष्ठते स्म भवते वृष रूपी ॥ ॥70-6॥

शाक्करोऽथ जगती धृति हारी मूर्ति मेष बृहतीं प्रदधानः ।
पङ्क्ति माशु परिघूर्ण्य पशूनां छन्दसां निधि मवाप भवन्तम् ॥॥70-7॥

तुङ्ग शृङ्ग मुख माश्वभियन्तं संगृहय्य रभसा दभियं तम् ।
भद्र रूप मपि दैत्य मभद्रं मर्दयन् नमदयस् सुरलोकम् ॥ ॥70-8॥

चित्र मद्य भगवन् वृष घातात् सुस्थिराऽजनि वृषस्थिति रुर्व्याम् ।
वर्धते च वृष चेतसि भूयान् मोद इत्यभि नुतोऽसि सुरैस्त्वम् ॥॥70-9॥

औक्षकाणि परिधावत दूरं वीक्ष्यता मय मिहोक्ष विभेदी ।
इत्थ मात्त हसितैस् सह गोपैः गेहगस् त्व मवात पुरेश ॥ ॥70-10॥

॥ सदा सर्वत्र गोविन्द नाम संकीर्तनम् गोविन्दा....गोविन्दा ॥
॥ श्री गुरुवायूरप्पा शरणम् श्री हरये नमः॥